

Se Sovětským svazem na věčné časy

Období po okupaci Československa v srpnu 1968 a vzniku československé federace v lednu 1969 je nazýváno obdobím „**normalizace**“. Termín „normalizace“ byl poprvé zmíněn **v tzv. Moskevském protokolu**, jehož obsah byl shrnut v dokumentu „**Poučení z krizového vývoje**“. Obnovení vedoucí úlohy strany, posílení státní moci dělnické třídy, zastavení činnosti kontrarevolučních živlů a upevnění mezinárodních svazků se SSSR a dalšími socialistickými spojenci, to byly hlavní úkoly, které měly vést k návratu „normálních“ poměrů v zemi. K dosažení tohoto cíle byla používána celá řada represivních opatření – čistky, propouštění nepohodlných, obnovení cenzury, rušení zájmových a politických organizací. Tato opatření, která se projevovala tu v silnější, tu v mírnější míře, zůstávala v platnosti po celou dobu 70. a 80. let 20. století. Oporou nedemokratického režimu byla „**dočasná**“ **přítomnost okupačních vojsk na území tehdejšího Československa**.

Lidé byli nuceni žít dvojitý život, mít dvojitý názory. Otevřená kritika byla provokací, která musela být potrestána. Ti odvážnější protestovali. **Na protest proti začínající normalizaci se upálil Jan Palach, Jan Zajíc, Evžen Plocek** a další. V zahraničí např. Polák Ryszard Siwiec. Probíhala celá řada demonstrací, násilně potlačených. Na protest proti režimu vznikala různá hnutí a iniciativy, jejichž vyvrcholením bylo **Prohlášení Charty 77**, které v následujících měsících podepsali stovky významných osobností i „obyčejných“ lidí. To vyvolalo celou řadu dalších represivních opatření.

Důsledky represivního režimu se plně projevíly **v roce 1989**. Masové demonstrace probíhající po celé zemi byly jasným signálem toho, že „vláda jedné strany“ je nadále neudržitelná stejně tak, jako soudržnost socialistických států vyjádřená heslem „**Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak**“.